

Live, og endnu længe efter, at hun var død, gik hun og hendes bibelske Sentenser uhyggeligt igen i Familjens Erindring. I mange af Livets tunge og kvalfulde Øjeblikke havde de lydt ogsaa for hende som et ondt Galder. Grandtantens høje, knokkelstærke Skikkelse havde vist sig for hende dengang hun med Dødens Gru i Hjertet fødte sit første Barn, og den havde staaet ved Ebbes Baare som en Mørkets Udsending og spottet hendes Smerte med sine hævnførstige Ord.

For nu at forjage Synet slog hun Øjnene op, og hun saa da, at Dagen var ved at bryde frem. Maaneskæret var forsvundet; paa Væggen spillede et rødt Morgenlys.

Kort efter listede hun varsomt sin Arm bort under Jyttes Hoved for at staa op. Jytte smilede lidt i Søvn og sov videre.

Inde i det andet Kammer, hvor hun vilde klæde sig paa, aabnede hun sagte Vinduesskodden. Solen var netop kommen op over den mørke Bjergpynt i Vest og farvede Himlen inde over Landet med sit lyseste Blaa. Selve Pynten svømmede i en Guldflod; men udenfor var Havet endnu skjult af Natte-taagen.

»Igen en dejlig Dag for dem, som faar Sind til at glæde sig over den,« tænkte hun og mindedes de mange herlige Sommermorgener hun havde oplevet